

dialoguri despre teatru...

SUFERINȚELE UNUI CAL

- Noroc, tovarășe.
- Noroc... Luați loc.
- Nu, lăsați ... Că stau puțin ... Pentru piesă am venit.
- Care piesă ?

Pentru amatori.

- N-ați primit răspunsul nostru ?
- Eh ... L-am primit ... Dar nu-i bun ...
- Să discutăm.
- Da, sigur ...

- Sînteți din București ?
- Din București. Adică de felul meu, sînt de la Turnu.
- Severin ?

— Nu, Măgurele. Dar după ce m-am măritat cu ... bărbatul meu ... care era bucureștean ... sigur că ...

- Ei da, sigur ...

- A început să plouă, ori mi se pare mie ?

— Ar fi bine pentru porumb ...
— ... Știți, eu nu sînt scriitoare de meserie. M-am apucat, așa, de-o piesă, că mi-a zis și bărbatu-meu : fă tu, că au nevoie.

- Cine ?!

— Aștia, amatorii El a fost avocat, acum e planificator la AGEVACOOP, dar se ocupă cu multe chestiuni așa, mai intelectuale, să nu credeți ...

- A, nu, firește ...
- Publică și articole la „Grădina, via și livada“.
- Ce-i asta ?

— O revistă, n-o cunoașteți ?
— In ultima vreme, cu Decada dramaturgiei, am tot citit atita teatru, că am rămas în urmă cu cultura generală ...

- Păi, da, aveți și dumneavoastră greutăți... Pe urmă, e și crucișolog.

- Da ?

— Daaa. Face rebus. Știți, în pătrățele : albe-negre, albe-negre, foarte nostime. Dar e bătaie de cap. Mare. Că trebuie să iasă și vertical și orizontal. Iar cînd e romb ... nici nu vă mai spun...

- Il ajutați ?

— Se înțelege — că și el mă ajută pe mine. Uite, nu mai departe cu piesa. Mi-a zis : tot stai degeaba acasă, de ce să nu scrii ? O faci într-un act, că e mai ușor, pui subiect sătesc ... Știți, cînd eram mică, la Turnu, vara mă duceam la bunici, la țară, așa că, oricît, mă pricep și eu, nu ?

— Probabil ...

— Și pe urmă, am și liceul profesional la bază. Iar teatrul mi-a plăcut de când eram domnișoară. Nu venea turneu la Turnu să-l scap. Tănase, Leonard, câte și mai câte ... aia cu ... stați, cum era ... venea întâi baletul, apoi el cu o șatră de ... nomazi, cum era pe atunci ... Ea purta paiete și un voal ...

— În sfârșit ...

— Vă spun, ca să vă dați seama că nu sînt nici eu căzută ca musca-n lapte. Doar nu pentru bani am scris, că atîta idealistă pot fi și eu, deși bărbatu-meu mi-a spus că dacă se achiziționează, nu rămîn în pierdere. Însă, asta e, uite, nu vor să mi-o achiziționeze.

— La Casa centrală a creației populare ?

— Acolo, ce să mai vorbim ? Mi-au declarat-o așa, deschis. Pe urmă, am trimis-o la „Îndrumătorul cultural“. Barem s-o publice. Aș ! N-au spațiu ... De doi ani.

— V-au ținut-o la redacție doi ani ?

— Nu. De doi ani am tot trimis-o la mai mulți tovarăși și instituții. Că bărbatu-meu dacă umblă prin țară, o ia cu el în geantă și o lasă pe unde trece. Am copiat-o pînă acum de douăzeci și opt de ori. Ce, e puțin lucru ? Dar vezi că trebuie și protecție ! Nu te cunoaște, nu știe cine ești — nu te ia în seamă ...

— Dumneavoastră ne-ați scris însă că ați primit răspunsuri de peste tot.

— Am primit. Nu de peste tot. De exemplu : de la Ministerul Agriculturii nu mi-au răspuns încă. Alții mi-au cerut niște schimbări foarte mari. La un teatru — am uitat la care —, văd eu acum în carnețel, s-a ținut o ședință de consiliu artistic și l-au pus pe secretarul literar să-mi răspundă. Zice că aia nu-i, aialtă e prea mult și, la sfârșit, mă sfătuieste să perseverez că „am totuși ceva“ ...

— Nu v-a indicat și direcția în care să perseverați ? ...

— Nu, tocmai. Și e cam neclar. Acum mai aștept o veste de la Șimleul Silvaniei. Dacă am văzut că de-a dreptul nu merge, m-am făcut cu neprincipială : o cumnată de-a mea are un nepot de soră care e în vorbă cu verișoara directorului Casei raionale de cultură. Mai știi de unde sare iepurele ? Eu, după părerea mea, așa zic : ideologică e, scurtă e, actuală e ...

— Cine ?

— Piesa ! Parcă despre ce vorbeam ?

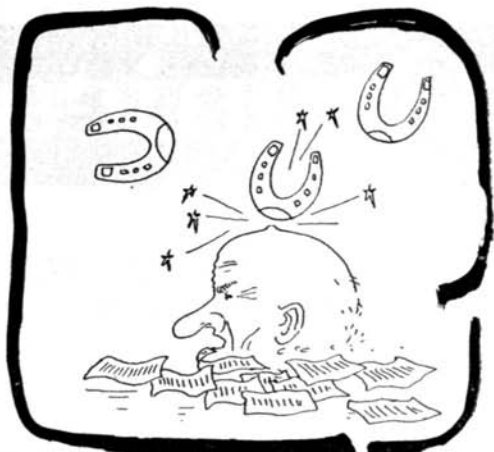
— Ați pomenit de o cumnată, o verișoară, o casă de cultură și am făcut confuzie ... Scuzați ...

— Da. Dar pentru că sînt debutantă și necunoscută, nu mi-o ia nimeni în considerație.

— În primul rînd, piesa pe care ați scris-o ar fi foarte greu de reprezentat. Din indicația extrem de lungă pe care o dați, rezultă că personajul principal — ca să spunem așa — calul suferind, ar trebui să rămînă în scenă tot timpul spectacolului într-o postură suferitoare, în timp ce în jurul lui o sumedenie de persoane duc conversații prelungite.

— Și ce nu e bine, mă rog ?

— E greu de crezut că un cal în carne și oase ar putea suferi în liniște, timp de peste o oră, pe o scenă de teatru. Este cunoscut că aceste animale sînt foarte sensibile și o simplă mișcare mai neobișnuită, de pildă a suflerului, ar

putea da naștere unor reacții necontrolate ale eroului, care să ducă la distrugerea decorului și panica publicului.

— Dar de ce e nevoie de „sufleor“? Și apoi, eu am scris, negru pe alb, că trebuie ales un cal foarte blând. Poate să fie și o iapă. O leagă de ceva, și gata.

— Avînd în vedere că toți cei ce vorbesc în jurul său bat animalul pe crupă, pe coamă, pe șira spinării — cum indicați dumneavoastră —, e de presupus că această vietate va da măcar unele semne de neliniște.

— Eh! Nu trebuie atîtea pretenții, că doar e la amatori.

— Dar calul nu e amator, ci profesionist, adică e de profesie cal — dacă vrei s-o luăm așa. În al doilea rînd, dumneavoastră notați că el se arată uneori de acord cu unele din persoanele care-l căinează în scenă. Cum vedeți realizată aceasta?

— Păi să dea din cap, nu?

— Și cum să fie convins a da din cap?

— Ei, asta-i! N-ați văzut niciodată cum dau caii din cap?

— Am văzut, numai că uneori îl clatină în semn de negație. Și atunci ce vă faceți?

— Pot să scot asta.

— Bine. Trec mai departe. Fiuța suferă cam un ceas. De ce?

— Pe nedrept. Doar se vede la urmă că i-au bătut rău potcoava.

— Și care e concluzia piesei?

— Să fie atenți. Să i-o bată bine.

— Și ce legătură are cu gospodăria agricolă colectivă din sat?

— Am scris doar că e calul colectivei. Ori n-ați citit cu atenție...?

— Ba. Cu cea mai concentrată atenție. Dar afară de această indicație în paranteză n-am mai descoperit nici o altă legătură.

— Pot s-o scot.

— Indicația?

— Nu, s-o scot din paranteză.

— Nu se va rezolva mare lucru.

— Văd eu că nici aici nu capăt sprijin.

— Trebuie să vă spun sincer: lucrarea dumneavoastră nu are nici o legătură cu teatrul.

— Eh ... lăsați ... Pînă la urmă, răzdesc eu ...

— Credeți?

— Sigur ... Vorbește bărbatu-meu la hipodrom, că au și acolo echipă de teatru, și mi-o pun singură în scenă. Că la Turnu, la toate serbările de sfîrșit de an, doamna directoare pe mine mă alegea să anunț programul și să țin ordinea ... Va să zică, nu mi-o publicați?

— Nu văd posibilitatea.

— Să mai scrii pentru amatori ...

— Poftim?

— Nimic. Noroc, tovarășe ... Mă duc, c-a stat ploaia ... Și altă dată, fiți și dumneavoastră mai principali ... Că nu se scriu în fiecare zi piese de teatru...

Valentin Silvestru